

Калчо. Че каква полза!

Кона. Да я донесатъ за да я видимъ. Азъ вѣрвамъ, че не е пепелянка. Тамъ е влажно...

— Какво ще предполагашъ, когато я видѣхъ, видѣхъ!..

— Азъ пъкъ ти казвамъ, че не ще е пепелянка!

— Хайде пакъ като ракъ на бързей.

— Ами тогазъ защо не се отби направо при доктора, а губишъ време!

— Право при него отидохъ, но билъ отишелъ при боленъ. Казахъ щомъ се върне — да му съобщятъ.

Мѣдчаниѣ.

Калчо Калцунковъ ходи изъ стаята, маха съ ржка и пухка.

Кона го гледа и незнае какво да каже за да го успокои.

Калчо (клюмайки глава). Що ми трѣбваше!..
Защо трѣгнахъ!

— Колко пжти съмъ ти казвала да оставишъ това ловджийство... ама чувашъ ли!

— (Измжченъ). Да мога да се отърва сега — ще знамъ вече, ала...

— Щомъ до сега прекара — азъ вѣрвамъ...

— Какво?.. Ей, вие ми се свѣтъ; ржката ми трѣпне...

— Нали си изсмукалъ раната.

— Смукахъ!.. Смукахъ, колкото сили имамъ...
Ама ще е останало нѣщо... Инъкъ...

— Азъ пъкъ ти казвамъ, че всичко е изсмукано... Азъ познавамъ по лицето... Очитѣ ти сж чисти.